

Son Gördüğü

– *mavilikler* · 17 Mayıs 2013

Bir katil nasıl bakar aynaya? Bunu deneyimleyecekti az sonra. Elleri çoktan kandan arınsa da o koku birtürlü bırakmıyordu peşini. Sanki o kırmızı akışkanın yıkanmakla akıp gitmeyen, genetik bir şeye dönüşen bir parçası kendisi fark etmeden sızıp girmişti en derinlerine. Ta ruhuna varıncaya dek ilerlemiş ve tam orada, kendisinden daha koyu ya da açık, her tondan bol bol kanla karşı karşıya gelmişti. Çünkü o katiller insanların canını almadan evvel bol bol kanla doldururlardı ruhlarını. Zaten başka türlü nasıl kıyabilirlerdi ki kendilerine bu kadar benzeyen o bedenlere?!

Bu bir çeşit provaya benziyordu. Gerçekten öldürmek için önce kendi ruhunda kanını döküyordun o insan denen varlığın. Bu noktaya varmadan evvel sayısız aşamalardan geçiyor, yaşamının bir yerinde insanlara inancını yitirmeye başlıyordun.

Eğer yaşadıkları, başlangıçtaki olumsuz bir düşünceyi bu kadar çok doğrulamasaydı, belki de içinde yükselmeye başlayan o alev palazlanmadan söner giderdi. Ama tutunacak tek bir dal bulamamıştı, çaresizce öfkesini soğutacak bir şeyler ararken. Küçük bir dokunuş olabilseydi hiç değilse... Annesi 'oğlum' deseydi o tek kelimeye koca bir dünyayı sığdırarak. O dünyanın içinde baş köşeye oturabilseydi onu, sesinde tarif edilemez bir duyguyla... Ya da pencereden bakarken abisi görünseydi yolun başında... O orada belirdiği anda bir başka görünmeye başlasaydı her şey. Sanki sıkı sıkı bastığı o yol gibi dünya da seriliverseydi ayaklarının altına. Öyle bir abisi olsaydı bu kan kokusunu duymazdı belki de şimdi. Çok başka bir yerde ve bambaşka bir yüzle çıkardı bu aynanın karşısına. Gözlerine dimdik bakabilirdi.

Ama onun abisi ceza evindeydi şimdi. Dört sene olmuştu içeri girip onu bir başına bırakalı bu koskoca dünyanın ortasında. O zamanlarda başlamıştı belki de, ruhunda öldürmeye insanları... Bir anne yokken başta, baba ayyaş, abi bir kafesin içine tıklıp kalmışken çok da gülyüz göstermiyordu hayat insana. Annesi ölmeden önce ve abisi serseriliğe bu kadar çok vurmamışken kendini, babasının manen ölü olması bu köhne evin orta yerinde şimdiki kadar büyük bir gedik açmamıştı. Ama annesi ve abisi art arda çekip gittiğinde gölgede kalan her şey gibi babası da ortaya çıkıvermişti birden. Bu kadar yalnız kalınca bir eşyadan bile medet umar oluyordun nerdeyse. Hiç değilse babası konuşmayan bu cansız şeylere oranla yalnızlığını çok daha paylaşabilir gibi gelmişti. En azından bir çift gözü vardı onun. Buğulu buğulu da baksa bir sandalye kadar kör olamazdı herhalde. Hem yalnızlığından hem de dışarıda kendisini dört yanından çekiştiren o aç kurtlardan ona tutunarak kurtulabilirdi belki.

Ama babasıyla geçirdiği iki saat yetmişti onu içinde tamamen boğup öldürmek için. Yatağına koşmuştu hemen ve yorganına saklamıştı içinden taşan o delice öfkeyi. Ona türlü şeyler vaat eden o karanlık

adamlardan ne farkı vardı ki yan odadaki o adamın? Öyleyse neye karşı direniyordu ki? Döneceği tertemiz bir sığınak olmadıktan sonra bu ev, gitmekten korkacak ne vardı ki?!

Çok yakının olan insanlara duyduğun bu derece büyük bir öfke, damarlarına çok etkili bir zehir enjekte etmek gibiydi. Öyle yoğun bir duyguydu ki bu, dışarı çıkıp kendisini boşaltabileceği hedeflere ihtiyaç duyuyordu. Eğer gerçek kaynağı tek bir kişiyse, o tek kişiye yönelterek ondan kurtulmak mümkün olsa da sözkonusu şahıs -bu sıfatı sadece adda da kalsa- bir 'baba' olunca, öfke hedefini bulamamanın çaresizliğiyle onlarca kez katlanıp onlarca insana yönelir hale geliyordu.

İşte bu şartlar altında babasından çok da farkı olmayan o karanlık yüzlü adamların dünyasına girmekte çok gecikmedi... Ve karanlık işler peşisıra takip ettiler birbirlerini. Değişmeyen tek şey vardı: O öfke... O kirli dünyada bulduğu yeni yeni kaynaklarla daha da beslenen... Kime niye beli olmayan, körlemesine herkese yönelen... Ve küçük bir ağız dalaşıyla son haddini buldu bir gün. Hayrettir, ilk kez bu kadar hafif hissetmişti kendini. Sanki kanını döktüğü o oğlanda bütün nefret ettikleri bir araya gelmiş, içini yıllardır kavuran o ateş bir anda bir okyanusun dev dalgalarında kaybolup gitmişti.

Evet, gerçek bir katildi şimdi. Üzerinde kan kokusu, en çok da pencereden abisinin yolunu gözleyen küçük bir çocuğun kanına ait... Ve canını aldığı o gencinkine... Hangisi için çekecekti az sonra tetiği? Kararsız kaldı bir an. Galiba yıllar önce ölen o çocuk için çekmesi daha uygundu. Çünkü onu öldürdüğünde katil olmuştu aslında ilk kez. Bu son cinayete yol açan da, içindeki o masum çocuğun ölmesi değil miydi? İşte bu yüzden tabancayı şakağına doğrulturken zihninde son gördüğü, o genç değil kendi çocuk yüzü oldu.